

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційними зверненнями громадянина Сапона Геннадія Миколайовича про офіційне тлумачення положень пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України та статті 237 Кримінально-процесуального кодексу України

м. К и ї в
15 грудня 2004 року
№ 74-у/2004

Справа № 2-57/2004

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Селівона Миколи Федосовича – головуєчий,
Вознюка Володимира Денисовича,
Євграфова Павла Борисовича,
Іващенко Володимира Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Мироненка Олександра Миколайовича – суддя-доповідач,
Німченка Василя Івановича,
Пшеничного Валерія Григоровича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Скоморохи Віктора Єгоровича,
Станік Сюзанни Романівни,
Ткачука Павла Миколайовича,
Чубар Людмили Пантеліївни,
Шаповала Володимира Миколайовича,

розглянув питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційними зверненнями громадянина Сапона Геннадія Миколайовича про офіційне тлумачення положень

пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України та статті 237 Кримінально-процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Мироненка О.М. та вивчивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Громадянин Сапон Г.М. звернувся до Конституційного Суду України з клопотаннями дати офіційне тлумачення статті 237 Кримінально-процесуального кодексу України (далі – Кодекс) та “оцінку застосуванню” цієї статті апеляційним судом Сумської області, а також роз’яснення положень пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України та зазначеної статті Кодексу, а саме: чи є ця стаття “перешкодою для реалізації прав громадян на апеляційне оскарження рішень судів нижчого рівня”.

Свої звернення Сапон Г.М. обгрунтовує неправильним тлумаченням статті 237 Кодексу апеляційним судом Сумської області, наявністю неоднозначного застосування судами загальної юрисдикції вказаних положень Конституції України, Кодексу, а також інших актів, що регламентують право громадян на апеляційне та касаційне оскарження судових рішень. На думку автора конституційних звернень, це призвело до порушення його права на апеляційне і касаційне оскарження судових рішень, яке передбачено Конституцією України та Конвенцією про захист прав людини та основних свобод, ратифікованою Україною 17 липня 1997 року.

2. Друга колегія суддів Конституційного Суду України своєю Ухвалою від 20 жовтня 2004 року відмовила у відкритті конституційного провадження у справі на підставі пункту 2 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційних звернень вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України “Про Конституційний Суд України”.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження, Конституційний Суд України виходить з такого.

Відповідно до статті 94 Закону України “Про Конституційний Суд України” підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є

наявність неоднозначного застосування їх положень судами України, іншими органами державної влади.

Аналіз звернень та доданих до них судових рішень (постанова місцевого суду Шосткинського району Сумської області від 7 вересня 2001 року, ухвала апеляційного суду Сумської області від 2 жовтня 2001 року, лист Верховного Суду України від 18 квітня 2002 року), а також постанови Пленуму Верховного Суду України “Про практику застосування судами запобіжного заходу у вигляді взяття під варту та продовження строків тримання під вартою на стадіях дізнання і досудового слідства” від 25 квітня 2003 року № 4, на яку посилається суб’єкт права на конституційне звернення, свідчить про відсутність неоднозначного застосування судами України положень статті 237 Кодексу та взагалі про будь-яке застосування ними положень пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України, а отже, й про відсутність обґрунтування необхідності в офіційній інтерпретації зазначених положень.

У конституційних зверненнях, по суті, йдеться про розв’язання питання щодо правильності та законності рішень судів загальної юрисдикції на підставі особистої незгоди з ними суб’єкта права на конституційне звернення та порушується питання конституційності положень статті 237 Кодексу. Відповідно до статті 150 Конституції України, статей 13, 14 Закону України “Про Конституційний Суд України” питання правильності та законності судових рішень не належить до повноважень Конституційного Суду України, а щодо конституційності статті 237 Кодексу – не може бути порушене громадянином України, оскільки є предметом лише конституційного подання, суб’єктом права на яке згідно зі статтею 40 Закону України “Про Конституційний Суд України” є Президент України, не менш як сорок п’ять народних депутатів України, Верховний Суд України, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, Верховна Рада Автономної Республіки Крим.

Враховуючи наведене та керуючись частиною другою статті 147, статтею 150 Конституції України, статтями 42, 45, 50, 94 Закону України “Про Конституційний Суд України”, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційними зверненнями громадянина Сапона Геннадія Миколайовича про офіційне тлумачення положень пункту 8 частини

третьої статті 129 Конституції України та статті 237 Кримінально-процесуального кодексу України на підставі пункту 2 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" – невідповідність конституційних звернень вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України "Про Конституційний Суд України".

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і не може бути оскаржена.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ